

Bócsai Hírek

2019. március - Kikelet hava

Minden kedves olvasónknak áldott húsvétot kívánunk!

A TARTALOMBÓL

Nemzeti ünnepünkön

Nyertes filmet vágott Zalán

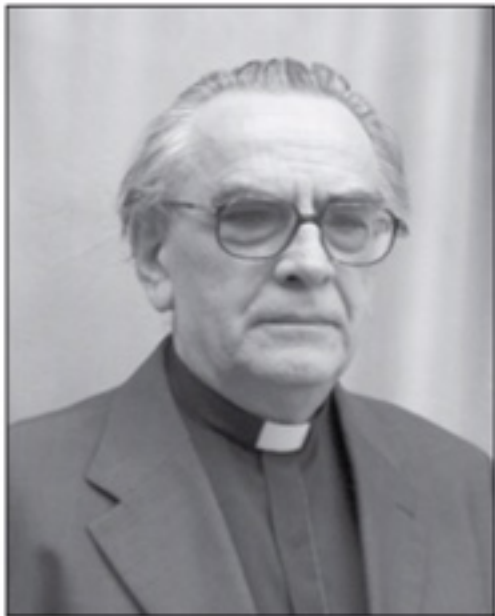
Zöldhalom szülöttje kitüntetve

Óvodai farsang

Az Alapítvány húsz éve

Báli hírek

Kitüntetés dr. Tarjányi Bélának

Nemzeti ünnepünk alkalmából a köztársasági elnök a Magyar Érdemrend középkeresztje kitüntetés adományozta Tarjányi Béla szentírásstudós részére. A kitüntetett bócsai származású, több tudományos munka szerzője. Tisztségei között szerepel a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi karának professor emeritusa, valamint a Szent Jeromos Bibliatársulat ügyvezető elnöke. Nem ismeretlen a bócsaiak előtt, hiszen tartott már előadást a könyvtárban és élnek közöttünk rokonai.

Életéről saját honlapján így olvashatunk:

1942. aug. 15-én született Bócsán, Zöldhalom pusztán. Teológiai tanulmányait mint kalocsai megyés teológus 1960-tól végezte a budapesti Hittudományi Akadémián. 1965-ben szentelték pappá, majd 1966-ban summa cum laude fokozattal teológiai doktorátust szerzett. Doktori értekezésének címe: Az Emberfia teológiája az Újszövetségben. Egy évi káplánkodás után (Nemesnádudvar) a római Pápai Magyar Intézet ösztöndíjasaként a Pápai Bibliikus Intézetben folytatta tanulmányait. A kötelező kurzusok mellett elsősorban a bibliai és keleti nyelvek területén specializálódott. 1969 nyarán a Bibliikus Intézet által szervezett háromhetes szakmai tanulmányúton vett részt a Szentföldön. Ezt követően hazatérve újabb egy évet töltött a lelkipásztori munkában (káplán, Kalocsa).

Teológiai tanári munkásságát 1970-ben kezdte a szegedi Hittudományi

Főiskolán, ahol a szentírás-tudomány tanára volt egy évig. 1971 szeptemberében nevezték ki a budapesti Hittudományi Akadémián az őszövetségi szentírás-tudomány tanszékvezető professzorává.

Fő kutatási területe Márk evangéliuma. 1972 óta rendszeresen részt vesz a Katolikus Bibliaszövetség Középeurópai Régiójának ülésein.

1990-ben a bibliai ismeretek szélesebb körű terjesztése és népszerűsítése érdekében létrehozta a Szent Jeromos Bibliatársulatot, melynek keretében biblikus előadásokat, továbbképző tanfolyamokat szervez, szentíráskommentár-sorozatokot és más biblikus szakkönyveket ad ki.

1997-től szerkeszti a katolikus bibliatársulat internetes portálját (www.biblia-tarsulat.hu).

1997-től kezdődően közreműködött a teljes Biblia cigány (lovári) fordításának elkészítésében (lektorálás). A Cigány Újszövetség 2003-ban, a cigány nyelvű

teljes Biblia 2008-ban jelent meg a Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat kiadásában.

A 2008-ban megtartott Biblia Évében a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia megbízásából a katolikus programok koordinátoraként működött közre programok ajánlásával, az Esztergomi Nemzetközi Biblikus Szimpózium megszervezésével, a Biblia Éve internetes portál szerkesztésével (katolikus programok ismertetése, híradások gyűjtése és közvetítése).

2012. szeptember 1-jével nyugdíjba vonult. 2016. október 4-én a Hittudományi Kar Aranydiplomával ismerte el félévszázados tudományos tevékenységét.

Bócsán ezt írta a könyvtár emlékkönyvébe 2004-es látogatásakor:

„Köszönöm a szeretetteljes fogadtatást! Örülök, hogy szülőföldem szellemi vezetői lelkiismeretesen ápolják a helyi hagyományokat és a személyes kapcsolatokat.”

Ld. még: helytörténeti cikkünket a 9. oldalon!

Szervezzük a saját turizmusunkat!

Ez volt annak az előadásnak a mottója, melyet Tóth Bettina, a Szegedi Egyetem ifjú doktori hallgatója (leendő földrajz professzor) és Káposzta Lajos külső konzulens tartott azon a konferencián, melyen a Visegrádi Országok (V4-ek), azaz Magyarország, Szlovákia, Lengyelország és Csehország tudósai mutatkoztak be. A Belügyminisztérium által szervezett kétnapos konferencia fővédnöke dr. Pintér Sándor belügyminiszter volt.

Az előadás címe meglehetősen hosszú, de álljon itt:

„Turizmusfejlesztés az erőforrás-hiányos térségekben Bócsa példáján: Bócsa az élmények faluja.”

A fiatal hölgy kutatómunkáját több bócsai is elősegítette: interjúk, adatok, élmények és fotók kellettek a jó szakmai anyaghoz. Emellett Bettina az Utazás Kiállításon is beállt a standba egy teljes napra, hogy megtanulja „eladni” falunkat. Nagy Gyula docens az egyetem részéről nyújtott támogatást, hiszen Bócsa idegenforgalma Bettina készülő doktori disszertációjának egy fontos pillére lesz.

Így zajlott tehát a március, de bizonyára lesz folytatás, hiszen ha egy település megjelenik a tudományos életben, annak csak jó hozadéka lehet!

K. L.

Fejezetek a 113 éves Bócsa történetéből

Tanyából a pizzériába

Kedves Olvasóink!

Tudom, sokan az előző lapszámában elkezdett kisvasút történetének folytatását keresik. Azonban van egy aktuális örömünk: országos kitüntetésben részesítették a bócsai származású dr. Tarjányi Béla teológus professzort. Ezért most az ő emlékirata kapcsán felidézzük gyerekkorát és tanulóéveit. Így írt a kiskőrösi gimnázium emlékkönyvébe:

Kiskőrösön először '56 tavaszán jártam, biciklivel, az öltönyöm jobbtérdén tenyérszakadás éktelenkedett. A nyolcadikosok járási matematika versenyén képviseltem szülőfalumat, Bócsát. Vadkerttől csoportban kerekeztünk, és egy másik bicikliző hátsó kerekébe akadva nagyot buk fenceztem. A külön erre az alkalomra vásárolt első öltönyöm jó 15 cm hosszan, derékszög alakban kiszakadt, így csináltam végig a versenyt, így vettem át a járási matematikaverseny 2. díját, egy töltőtollat. Aztán ősszel már mint első gimnazista érkeztem vissza Kőrösre,-

Szülőfalumnak, Bócsának három temploma és öt iskolája volt, pedig a falu akkor még igazából nem is volt falu, a központban talán 8-10 ház ha állt. A lakosság tanyákon élt, hatalmas területen elszórva, minden kerület közepén volt egy iskola, benne a régi szép időkből kápolna. Ezek legmesszebbikébe, a zöldhalmi iskolába jártam nyolc éven át. Tanítóimat kedveltem (volt köztük néhány talpig ember, jó pedagógus), tanulni, iskolába járni pedig nagyon szerettem, mert könnyen tanultam, és – mert addig sem kellett otthon dolgozni, pulykákra, disznókra vigyázni stb. Harminc hold földünk volt ugyanis, összesen harminc (!) aranykoronával, mert vagy a szél vitte, vagy a víz áztatta szinte az egészet.

Ezért beszélte rá édesapám mind a négy gyerekét, hogy menjenek tanulni, ne legyenek olyan kiszolgáltatottak, mint a földet túró parasztember. Abban az időben ez még nem volt szokás, közel s távol mi voltunk az egyedüliek, akik tanulni mehettünk. Eleget hallhatta is édesapám a szomszédoktól: Bolond ember maga, hallja! Mikor felnőnek a gyerekei, hogy segíteni tudnának, elereszti őket... (Csak Veronka nővérem maradt otthon, mert a demokrácia kezdetén a plébánosunk nem ajánlotta, hogy lány létére „demokratikus” kollégiumba menjen.)

A kevéske kollégiumi díjat édesapám úgy tudta kifizetni, hogy Veronka nővéremmel minden hónapban fát „lopott” a saját erdőnkől, és indult vele éjjel a piacra (engedélyt nem adtak fakivágásra, mert nem bírtuk kifizetni az adót).

Később megtanultam rózsafüzérek készíteni. Szereztünk drótot, csipeszt, nagy szemű akácmagot (gledícsia), és ebből készültek a rózsafüzérek. A lapos, kemény magokat hosszban ki kellett fúrni, és a hegyes végű csipesszel meg a dróttal felfűztük. A jó kántorunk, Kocsó Zakariás, aki 15 km-ről járt a templomunkba kántorizálni, meg is vett a rózsafüzéreimből néhányat. (Kispap koromban is adott néha egy kis zsebpénzt. Pedig neki is négy gyereke volt, és ők is szegények voltak.)

Igyekeztem is, meg szerettem is tanulni, így általában jeles voltam (kitűnő sose bírtam lenni). Tanáraimat tiszteltem, jó néhányukat igazán szerettem. Hálás vagyok nekik, hogy lelkiismeretesen, tárgyukat és minket szeretve végezték dol-

gukat. A kollégiumi ellátás, az ottani körülmények számomra fejedelmieknek tűntek.

Eléggé visszahúzódozó gyerek voltam, a nyári kirándulásokon pedig sose vehettem részt, mert otthon kellett segíteni. Mindenki úgy tudta rólam, hogy matematika tanár akarok lenni. De volt egy másik álmom is, már kicsi gyerekkorom óta. Édesapám testvére pap volt (44-ben fiatalon meghalt, amikor Pesten a doktorátusára készült), a bátyámat első gimnazista koromban szentelték pappá. Nekem is kedvem támadt ehhez, de nem ütöttem nagy dobra. Negyedikben sokat vívódtam és ingadoztam, felvételiztem is Szegeden a matematika-fizika szakra, fel is vettek, de oda nem vonultam be. Hanem Pestre mentem, a Központi Papnevelő Intézetbe, mint kalocsai egyházmegyes kispap, a Hittudományi Akadémia első éves teológus hallgatója.

A leendő (katolikus) papok 5-6 évig teológiát, hittudományt tanulnak egyetemi vagy főiskolai szinten, és közben külön kollégiumban, ún. szemináriumban laknak, így készítik fel őket lelkiileg-emberileg a papi életre. A budapesti teológiai kar 1950-ig a Pázmány Péter által 1635-ben alapított Pázmány Péter Tudományegyetem egyik kara volt, amit azonban az 1948-ban kezdődő egyházüldözés során kiebrudaltak az egyetemről, és mint önálló egyetemi fakultás működött Hittudományi Akadémia néven.

1960-ban érkeztem oda. A politikai nyomás ellenére tanulni lehetett, és professzoraink jóvoltából kellett is. Amellett, hogy jó eredménnyel elvégeztem a teológiát és a hatodik évben ledoktoráltam, menetközben megtanultam németül, angolul, olaszul; franciául szakkönyveket, görögül, héberül a Bibliát tudtam szótárral olvasni. Tanultam még egy kis szírt és arámot is, és belekóstoltam a szanszkritba. (Ennek most vettem hasznát a cigány bibliafordítás készítése során.)

1965-ben szenteltek pappá, első misémet Bócsa-Zöldhalmomban, egy erdei lombsátorban mondtam. A doktori fokozat megszerzése után, 1966-ban kezdtem meg papi szolgálatomat egy kedves és nagyon vallásos sváb faluban, Nemesnádudvaron. Nagyon szerették és tisztelték 80 éves idős plébánosukat, és az igazi szeretet és megbecsülés légköre vett körül engem is, a 25 éves fiatal káplánt. Heti 23 hittanórám volt az iskolában, kezdőként elég nehezen boldogultam vele.

Egy év múlva Ijjas József kalocsai érsek Rómába küldött magasabb szintű tanulmányok folytatására. A Katolikus Egyház egyik legrangosabb római egyetemére, a Pápai Biblius Intézetbe kerültem. Latinul, németül, angolul, olaszul folytak az előadások, felelni is ezek egyikén kellett. Néhány évvel korábban még disznókra vigyáztam, kapáltam, kaszáltam a bócsa-zöldhalmi pusztaságban, itt pedig palotában volt saját szobám (szó szerint: a Falconieri palotában van a magyar papok kollégiuma), s a világ minden nációjából érkezett sok száz pap, szerzetes egyikeként lehettem egyetemista a világegyház egyik legrangosabb és legigényesebb egyetemén. És csodálatos volt megismerni az Örök Város egyedülálló értékeit, otthon lenni benne, részt venni életében – és néha beülni egy igazi pizzériába...

Fodor Tamás (Szerk.), Emlékkönyv 50, Petőfi Sándor Gimnázium, Kiskőrös 2002,

„Csak köszönet jár érte” címmel, 84-87.o

K. L.